

Osobné svedectvo – Nina

Milí čitatelia teraz uvidíme, osobné svedectvo..

Prejdeme od teórie ku praktickému životu kresťana. Prečítajte si príbeh, osobné vyznanie mladej dievčiny z Banskej Bystrice, o tom, ako Boh ku nej prehovoril a ako zmenil jej pohľad na život. Z jej očí žiari radosť a nadšenie zo života s Pánom Ježišom. Nina našla to, po čom vlastne každý človek po-dvedome túži - stretnúť sa so živým Bohom a spočinúť v Jeho milujúcej náručí. Píše:

Za život dostane človek veľa darčiekov, ale ten, ktorý som dostala ja, sa nevyrovná žiadnemu... Som veľmi šťastná, že sa s vami o to môžem podeliť a povedať vám, že zázraky sa dejú aj v tomto storočí...

Je to viac menej príbeh o mojom, na prvý pohľad obyčajnom živote v ktorom mi neraz naskakujú zimomriavky z vecí, ktoré sa okolo mňa dejú. Čo je však na tom najfascinujúcejšie, je to, že je to realita a nie nejaké vymyslené rozprávky...

Nepochádzam z kresťanskej rodiny, akurát moja stará mama ma zvykla vodiť do kostola, keď som bola menšia. Naučila ma aj modliťby, ale tie mi pocit istoty zabezpečiť nedokázali.

Od malička ma zaujímalí veci medzi nebom a zemou, otázky takého typu, že čo bude so mnou, keď zomriem. Keď som bola staršia, v celku uspokojivé odpovede mi dokázali poskytnúť, len východné náboženstvá. Reinkarnácia bola pre mňa jedinou, najpriateľnejšou a najreálnejšou odpoveďou na otázku života po smrti. Toto učenie bolo, na jednej strane upokojujúce na druhej strašne vyčerpávajúce. Mala som veľký strach z toho, ako a čím sa v ďalšom živote narodím. Tak po-dvedome som vedela, že existuje nejaký boh, ktorý to tu všetko riadi, ktorý je rozptýlený v prírode a koniec - koncov bude riadiť aj moju reinkarnáciu. A podľa toho, ako sa v tomto živote budem správať, tak rozhodne čo budem v ďalšom. Práve táto vec vo mne budila myšlienku o Jeho hrôzostrašnosti a moci. Boha som chápala skôr ako automat, ktorý mi dá niečo za niečo. Budem sa dobre správať = budem sa dobre mať. No to je fajn, len škoda, že to funguje aj naopak. Určite poznáte ten strach, keď niečo zlé vykonáte, o čom viete, že sa to Bohu nepáči a máte pocit, že vás určite za to strašne kruto potrestá. Keďže, je všemocný a má v rukách celú zem, automaticky vám môže zobrať úplne všetko a kruto vám odplati každý hriech - každú zľú vec. Ten strach je podľa mňa najhorší na svete...

Jedného dňa mi mamina oznámila, že ma prihlásila na nejaký anglický tábor o ktorom sa náhodne dozvedela. Len mi oznámila, že si mám zbaliť veci a na ďalší deň odchádzam. Že ani ona sama nevie čo to je, ale tak intuitívne vycítila, že to môže byť fajn. Vôbec som nevedela, čo môžem čakať a už vôbec nie to, že môj život sa práve týmto začne od základov meniť. V tábore bolo fantasticky až podozrivo dobre, ešte nikdy pred tým, som nezažila toľko priateľských ľudí po kope a bola tam veľmi dobrá atmosféra. Spájalo ich niečo zvláštne, niečo čo som nedokázala pochopiť. Dokázali si tak rýchlejšie odpúšťať, veľmi rýchlo ma prijali medzi seba. Aj keď som tam bola prvýkrát, akoby ich spájal taký zvláštny druh lásky, ktorý som nedokázala pochopiť. Do toho tábora som sa vrátila aj ďalší rok, kedy som tam stretla veľa ľudí z Banskej Bystrice, vrátane jedného sympatického chlapca. Vedúci z tábora viedli aj mládež v B.B. do ktorej som po skončení tábora začala chodiť. Myslela som si, že to bude fajn, že aj tam bude taká sranda a budú tam všetci tí ľudia, ktorých už poznám. Ono to bolo fajn, až na jeden znepokojujúci detail - a to bol Ježiš. Nedokázala som pochopiť, prečo všade hovoria o Ňom a stále len o Ňom. Bola som presvedčená, že viem, kto je Boh, z kostola som vedela, že Boh+Syn+Duch Svätý sú jedno. Aj ja

som verila, že Boh existuje, ale prečo všetci hovoria len o Ježišovi...

Na mládeži som našla ľudí, veľmi dobrých kamarátov a obzvlášť toho sympatického chlapca s ktorým som sa začala častejšie stretávať a veľmi veľa rozprávať. Zo dňa na deň sme si boli bližší. Všetko bolo fajn, až na to, že mi v kuse hovoril niečo o Ježišovi a čo bolo najhoršie, on sa so mnou modlil. Cítila som sa hrozne, takú vec som, už veľmi dlho nerobila sama a nieto ešte s niekým skoro cudzím. Mala som pocit akoby patril do nejakej sekty. A čo bolo najhoršie, začínala som ho mať rada. Ale keď sa to modlenie opakovalo častejšie, povedala som si, že toto mi za to nestojí. Ľudí na mládeži som mala tiež veľmi rada, ale nedokázala som pochopiť niektoré veci, ktoré robili. Napríklad, keď sa na mládeži spievali chvály, alebo keď sa modlili v kruhu, tak to prežívali tak, akoby hovorili so skutočným Bohom, ktorý ich počuje. Bolo mi to strašne divné, až ma to začalo zožierať...

Vo vnútri som cítila zúfalstvo z toho, že to nechápem.

Na druhej strane aj taký divný strach, že čo ak je to naozaj sekta...Všetko sa to vo mne akosi bilo...

Až jedného dňa, keď som prišla domov zo schôdzy s tým chalanom o ktorom so vám hovorila, vtedy sa to všetko vo mne zlomilo. Bola som doma úplne sama. Rozplakala som sa a povedala si, že končím. To už nemá zmysel, aj keď je mi s ním fajn, aj so všetkými na mládeži, ale ja jednoducho končím!!!

To zúfalstvo už bolo tak silné, že som ho nedokázala zniesť. Povedala som si, že sa s ním už nikdy nestretnem a ani na mládež už nebudem chodiť. Po chvíli som sa začala modliť, ale nie ako som to bola naučená, ale vlastnými slovami. Povedala som Bohu všetko: „že vôbec nič nechápem, že nechápem, kto je to vlastne Ježiš, že nechápem vôbec nič a že už nevládzem!“ S revom som si išla ľahnúť. Ráno, keď som sa zobudila, uvidela som pri posteli malú Bibliu, ktorú som dávnejšie dostala od toho chlapca z mládeže. Biblia aj keď bola malá, bola dosť hrubá a nikdy predtým, som ju nečítala s tým, že by mi mohla niečo povedať. Vôbec som ju nepoznala. Moje predošlé čítanie vždy stroskotalo na niečom, čo som nedokázala pochopiť. No toto ráno to bolo niečo úplne iné. Otvorila som si ju, a len tak, asi v strede som začala čítať. Až mráz mi začal behať po chrbte, keď som to čítala...Otvorila som si prvý list Jána 4.kapi-tolu 9. až10. verš, kde sa píše:

„V tom sa prejavila Božia láska k nám, že poslal Boh svojho jednorodného Syna na svet, aby sme žili skrze Neho. V tom je láska, že nie že my sme milovali Boha, ale že On miloval nás a poslal svojho Syna ako obeť zmierenia za naše hriechy.“

V tej chvíli som vedela, že to bola odpoveď na moju modlitbu...Ako som to čítala, zas a znova, tak som si uvedomila veľmi veľa vecí. Jednou a najdôležitejšou z nich bola, že si nič nemôžem zaslúžiť, že všetko, čo viem a čo mám je darom od Najväčšieho a Najmilujúcejšieho Boha. Keď som si uvedomila, že Ten nekonečne mocný Boh, ktorý má v rukách celú zem za mňa položil život, aby mi dokázal ako veľmi ma ľúbi, od tej chvíle sa môj život začal úplne meniť. Začala som si s chuťou čítať Bibliu a doslova som hltala niektoré pasáže. Od tej chvíle sa modlím a z lásky plním Jeho prikázania, lebo viem, že nám ich Boh dal len pre naše dobro. Boh, ktorý ma ľúbi mi predsa nikdy nebude chcieť zle. Je to najúžasnejšie, že ja ako malý obyčajný človek som zmierená s Bohom. Vďaka Jeho ochote za mňa zomrieť. Je to ten Najväčší dar, aký môže človek v živote dostať. Tak isto Ho môžete prijať aj vy. A zázraky v mojom živote týmto dňom zďaleka neskončili, oni sa práve začal

Nina z Banskej Bystrice.